

DE PAASHAAS ZIT IN DE PROBLEMEN

EEN VERHALENBUNDEL VOL
KORTVERHALEN OVER PASEN

De paashaas zit in de problemen

De fake paashaas.....	3
<i>Door Jasmijn Hermans.....</i>	3
Metalen paashaas.....	4
<i>Door Laura Zakowska.....</i>	4
Het vermiste paasengeltje.....	11
<i>Door Lina Bryssinck.....</i>	11
Marie-lou en de verkeerde chocolade.....	15
<i>Door Nora Bryssinck.....</i>	15
Chocolade Kuikie.....	17
<i>Door Laura Koeck.....</i>	17
Het chocoladeveulen.....	18
<i>Door Lotte Jacobs.....</i>	18
Gesmolten geluk.....	19
<i>Door Eva Linden.....</i>	19

De fake paashaas

Door Jasmijn Hermans

Er was eens een kat die Kitty heette. Ze had geen vrienden en voelde zich eenzaam.

Een paar dagen voor Pasen bedacht Kitty een plan. Toen opeens schoot haar een idee te binnen. Ze zou de paashaas ontvoeren!

Kitty was plannen aan het maken om de paashaas te ontvoeren. Ze was ook haar vermomming aan het maken. Een muts met grote oren moest er zeker zijn, en een pak met een klein staartje ook. Eindelijk zou Kitty vriendjes hebben! Eindelijk was ze niet meer alleen!

Die nacht zat ze geduldig te wachten, tot de paashaas kwam. Opeens hoorde ze iets, de paashaas was er. Hij kwam binnen en Kitty gooide een deken over de paashaas. Toen bond Kitty de paashaas vast met touwen. Ze sleurde hem mee en pakte alle eieren mee.

Die nacht ging ze op pad. In elk huis verstopte ze tientallen eieren. Maar toen gebeurde er iets, iets heel vreemds. Kitty kreeg een schuldgevoel. 'Ik moet het vertellen aan iedereen,' dacht ze. Ze ging naar de paashaas.

'Wat heb ik je misdaan?' jammerde die.

Toen barstte Kitty in tranen uit. 'Het spijt me zo, ik wou gewoon vriendjes hebben,' zei ze en ze huilde verder.

'Ik vergeef het je,' zei de paashaas. 'Ik snap dat je vrienden wil. Maar doe dit nooit meer!'

Toen zei Kitty tegen iedereen wat ze had gedaan. En dat ze gewoon vrienden wou hebben. Sinds die dag wilden alle dieren Kitty vergeven en haar vriendje zijn.

Metalen paashaas

Door Laura Zakowska

Pasen is binnen drie dagen. Olivia en haar familie begonnen al met alle decoratie op zijn plaats te zetten, kuikentjes, hazen en kleurrijke eieren. Alles zag er zo mooi uit, veel mooier dan de saaie straat en vensterbanken van hun burens.

Olivia haar ouders en broers gingen vanavond weg, naar haar tante, maar Olivia wou niet mee. Zij en haar tante zijn niet de beste vriendinnen. Haar ouders vinden ook dat als zij allebei niet willen afspreken, het niet moet. Een goede thriller lezen, leek Olivia een beter idee.

Het begon al donker te worden. De lantaarnpalen begonnen al te branden en de auto's reden met de lichten aan. Olivia lag in de zetel en las een boek van ongeveer zeshonderd pagina's. Opeens hoorde ze een vreemd geluid. Ze schrok, maar ze wou wel weten wat het was. Dus ze stond recht en begon traag te stappen in de richting van het geluid.

Ze kwam in de keuken terecht. In de eerste paar seconden zag ze niets vreemd, het geluid was ondertussen gestopt. Maar er was wel iets mis... Ze merkte opeens dat de grote haas, die als decoratie op de vensterbank stond, ontbrak. Het geluid begon weer, het leek op een zaag, maar het kwam van boven. In het flatgebouw waar ze wonen, is er geen appartement boven dat van hun. Olivia keek langzaam naar boven, en ze zag een vreemde schaduw op de lamp zitten.

Ze stapte twee stappen naar achteren, precies op tijd, want de lamp viel op de grond waar ze net nog stond. Die lamp was zo groot dat Olivia er helemaal in zou kunnen kruipen. Maar dat was niet de reden waarom ze haar adem inhield. Op de lamp zat een haas met een zaag. Die haas zag er precies zo uit als de haas die ontbrak op de vensterbank, maar met rode ogen. Het zou tof zijn, als je niet naar de zaag en de rode, boze ogen van het haas keek.

Olivia begon te sprinten naar haar kamer en ze deed de deur op slot. Dat hielp niet veel, omdat de haas een zaag vast had. Het dier sprong naar binnen. Hij probeerde met zijn zaag Olivia te verwonden, maar ze had juist weg kunnen springen. Hij probeerde nog een keer haar te raken, nu was Olivia dichterbij de deur dus ze liep de kamer uit. Ze sloot alle deuren die ze tegenkwam om hem te vertragen. Ze kon nog juist haar sportschoenen aantrekken en rende de straat in.

Haar blond haar wapperde in de wind, ze was op een drukke weg. De lichten van de auto's verblindden haar en ze struikelde over een kartonnen doos. De stoep lag vol afval, maar dat was ze al gewend. Ze stond recht en besloot om in een rustiger straatje te gaan. Ze keerde naar links en stapte een straat in die ze nog nooit eerder had gezien.

Olivia was nog nooit zo bang geweest. Ze ging verder zonder achterom te kijken, na vijftien minuten was ze al helemaal verdwaald. Plots hoorde ze een raar geluid achter haar, het leek alsof een stuk metaal tegen het asfalt botste. Ze keek achterom en slaakte een zachte kreet van angst. Het was een groot metalen beeld van een haas en een paar kleinere plastic kuikentjes, met kleine messen. Ze hadden allemaal rode ogen, net als de haas in haar eigen huis.

'Hallo Olivia,' zei het metalen beest, met een stem als een robot die nieuwe batterijen nodig heeft. Ze begon naar achter te lopen met angst in haar ogen. Maar de tientallen kuikentjes waren sneller en stonden nu in haar weg, hun messen glansden in het licht van de straatlantaarn. Olivia keek achterom en de haas keek rechtstreeks in haar bruine ogen.

'Wat willen jullie van me?' vroeg ze met een trillende stem.

'Je zag iets wat je nooit mocht zien, je mocht nooit weten over ons bestaan,' begon de haas. 'Je zou het moeten vergeten.' Hij lachte op een manier waardoor Olivia al wist dat het niks goeds kon betekenen. 'Maar helaas kunnen we dat niet controleren. Dus je zal met ons mee moeten.'

Olivia voelde haar benen slap worden. Ze kon toch niet gewoon meegaan? Ze moest proberen weg te lopen, maar dat betekende dat ze ook moest vechten. De kuikentjes kwamen dichterbij, ze waren ongeveer twee meter bij haar vandaan. De haas stond even ver als de kuikentjes. Het meisje besloot om te proberen over de kuikentjes te springen.

Het leek alsof de haas haar gedachten kon lezen, omdat hij enkele seconden voordat ze wou springen, hij overeind kwam om haar vast te pakken. Hij hield haar tegen, zodat ze niet kon ontsnappen. Ze probeerde te slaan en schoppen, maar het was tevergeefs, de haas was veel sterker dan zij. Terwijl ze zich verzette, botste ze per ongeluk met haar hoofd tegen het metaal waarmee de haas was gemaakt. Het laatste wat ze nog voelde, was dat ze slapper werd en een hevige pijn in haar hoofd. Op dat moment viel ze flauw.

Het was koud, Olivia voelde de rillingen over haar lichaam lopen. Haar hoofd bonste nog steeds van de pijn, maar ze probeerde haar ogen open te doen. Nadat ze gewend was aan het donker, zag ze dat ze zich in een redelijk grote kamer bevond. De muren waren gebarsten op enkele plekken, in de hoeken bevonden zich een paar spinnenwebben. Ze draaide zich om en zag een haas. Olivia wou al weglopen, maar toen beseftte ze dat die haas er anders uitzag dan de twee vorige. Zijn ogen waren niet rood, maar bruin en hij was een echte dier, geen levend standbeeld zoals de vorige. Hij stond recht op zijn achterpoten als een mens. 'Hallo, lieverd.' Zijn stem klonk lief en zacht. 'Je bent eindelijk wakker.'

'Wie ben jij?' vroeg ze onrustig.

'Ik ben de paashaas, de echte. Je hebt zeker dat metalen beest ontmoet, dat zich ook de paashaas

noemt? Nou, dat is hij dus niet.' Hij zei de laatste zin alsof hij machteloos was in deze situatie. 'Olivia, wij zijn gevangen. En ik kan er niks aan doen, ik weet niet hoe ze zelfs kunnen leven. Ze zijn allemaal maar decoratie, beeldjes en speelgoed, maar ze hebben een manier gevonden om tot leven te komen. Ze proberen Pasen te verpesten, erger zelfs... Ze willen de wereld veroveren.' Hij was duidelijk onrustig.

'Hoe weet je mijn naam? En hoe kan ik helpen?' Olivia kon niet geloven dat het echt was. Alles wat de laatste paar uur gebeurd was, leek op een fictief boek, het enige verschil was dat het geen fictie en geen boek was.

'Nogmaals, ik ben de paashaas, ik ken iedereen. Ik vrees wel dat je niet kan helpen, ik weet zelf niet hoe dat allemaal mogelijk is.' Toen hoorden ze stappen van boven komen. Olivia zag nu pas dat er in de verste hoek van de kamer, stenen trappen waren die naar een deur leidden. Diezelfde deur vloog ineens open en een verblindend licht stroomde de kamer binnen. Het enige wat Olivia kon zien, was een figuur die op een kip leek, die een andere, smallere figuur naar binnen gooide.

Toen de deur dicht sloeg, hoorde ze dat de mysterieuze figuur de deur terug op slot deed. Op de trappen lag een klein kuikentje, dat leek op de kuikentjes die haar hadden aangevallen met messen. Wanneer het kuikentje recht ging staan, zag Olivia dat zijn ogen helemaal niet rood waren, ze waren geel. Het dier begon te janken.

'Wie ben je?' vroeg de paashaas. Zijn stem was veel minder lief dan daarnet. Hij klonk vol spanning.

'Ik ben niemand slecht, geloof me,' zei het kuikentje. 'Ze hebben me opgesloten omdat ik te lief was.' Hij legde de nadruk op het woord "lief".

'Waarom zouden ze je opsluiten omdat je te lief was, niemand zou dat doen.' Olivia begreep niet hoe dat zou kunnen komen.

'Zij doen het wel.' Het kuikentje begon te huilen. 'Ze zijn brutaal en verwachten dat iedereen die ze tot leven hebben gewekt hetzelfde zijn. Sommigen zijn anders, zoals ik. We willen mensen helpen. Ik had geen geluk en ze merkten wat mijn bedoeling was.'

'Dat is zo erg,' zei de paashaas vol medelijden. 'Ik ben de paashaas, dit is Olivia. Hoe moeten we jou noemen?'

'Ik heet Pico.' Het kuikentje was nog steeds aan het huilen, maar het was ook onder de indruk omdat het de echte paashaas had ontmoet.

'Luister Pico, weet je misschien hoe we Pasen nog kunnen redden? Olivia en ik weten het niet, maar zouden graag helpen, toch?'

'Ja, ik zal mijn best doen.' Olivia's stem klonk een beetje flauw, maar zelfverzekerd.

'We kunnen Pasen nog redden,' zei Pico. 'Als de valse paashaas dood zou gaan, dan gaat automatisch iedereen die met hem meewerkt ook dood.' Hij was duidelijk bang.

'Hoe bedoel je “dood”? Ze zijn toch geen levende wezens? Ik bedoel, ze zijn toch maar speelgoed en decoratie?' vroeg Olivia.

'Inderdaad, maar wanneer ze voldoende stuk gaan, is het juist alsof ze dood gaan.'

'Dus we moeten dat monster dat “de paashaas” wordt genoemd, vinden en kapot maken?' vroeg de echte paashaas.

'Ja, maar eerst moeten we hieruit geraken.' Toen begonnen ze alle drie te discussiëren over hoe ze konden ontsnappen. Uiteindelijk besloten ze dat ze de deur zouden proberen te openen door aan het slot te prutsen. Voor de zekerheid gingen de andere twee klaarstaan om te vechten, als er iemand aan de andere kant van de deur zou staan. Olivia en de paashaas stonden klaar om het eventuele beest met lege handen te verslaan, terwijl Pico met moeite de deur probeerde te openen. Na enkele minuten sprong het slot open en liepen ze alle drie zo snel mogelijk uit de kamer.

De gangen waren leeg, geen enkel beest stopte hen. Het was stil, te stil... Er was iets mis. Maar zolang ze niemand zagen, waren ze blij. Pico ging vooraan, omdat hij al eerder in dit gebouw geweest was. Toen ze buiten geraakten, zagen ze dat het gebouw drie verdiepingen had. De grijze stenen leken versleten te zijn door de tijd. Het was een frisse nacht, alles was vochtig dus het moest juist hebben geregend.

'Hoelang was ik binnen?' vroeg Olivia. Ze dacht dat het een paar uur was, nu zou dus de zon langzaam moeten opkomen. Maar het was juist het omgekeerde, het was pikdonker.

'Oh lieverd, je was zeer lang buiten bewustzijn, volgens mij wel een dag,' vertelde de paashaas.

Een dag... Haar familie maakte zich zeker al zorgen, maar Olivia moest nog een tijdje wegblijven. Ze moest helpen om Pasen te redden. 'Oké, waar nu naartoe?' Ze probeerde om er niet bang uit te zien.

Deze keer antwoordde Pico. 'We moeten naar het noorden, daar is een gebouw waar die haas alles organiseert, met een paar helpers. Als we naar de sterren kijken...'. Hij keek een tweetal minuten naar boven. 'Naar daar.' Hij wees naar achter. Ze draaiden alle drie tegelijk om, en samen schrokken ze van een gigantische haan die nu recht voor hen stond. Zijn ogen waren rood.

'Dachten jullie dat het zo gemakkelijk zou zijn?' vroeg hij met een robot-stem.

'Misschien,' antwoordde de paashaas.

Olivia verbaasde zich erover dat de paashaas antwoordde zonder te aarzelen, hij leek niet echt bang.

Op dat moment sprong de haan op de paashaas en ze begonnen te vechten. Olivia en Pico vielen het monster aan om hun nieuwe vriend te helpen. Met z'n drieën waren ze sterker dan de haan, Pico sloeg met al zijn kracht tussen de ogen van de haan en die stopte met bewegen. Na een paar seconden werden zijn ogen donker.

'Dat was het? Is hij dood?' vroeg Olivia.

'Ik denk het,' zei de paashaas onzeker.

Pico keek naar de haan, zijn emoties waren onleesbaar. 'Ja,' zei hij uiteindelijk. 'Als hun ogen donker worden, zijn ze dood. Kom, we moeten door.' Zo stapten ze samen in stilte door het donkere dorp.

Na drie uur besloten ze een pauze te nemen. Op het einde van de straat waar ze zich bevonden, was er een houten bank verstopt onder het dak van een oud gebouw dat op een winkel leek. Het groepje plofte neer. Door de klok op de kerktoren wisten ze dat het ondertussen half vier 's nachts was.

'Hoelang moeten we nog stappen?' vroeg Olivia terwijl ze geeuwde.

'Te voet gaan we er geraken binnen een uur, maximum twee,' antwoordde Pico.

'Overmorgen is het al Pasen, we moeten snel zijn,' merkte de paashaas op.

Ze zaten een kwartier op de bank, toen besloten ze verder te gaan. De volgende straat was helemaal donker en stil. Wanneer ze in de helft waren, verschenen er twee rode ogen voor hen. 'Niet weer,' zuchtte Olivia. Toen verschenen er nog twee. 'Erger kan het niet meer worden,' mompelde ze, toen verschenen er nog twee ogen. 'Oké, ik zal beter zwijgen,' fluisterde ze angstig. Zes ogen keken rechtstreeks naar hun, er kwam een geluid van botsend metaal.

'Lopen we weg, of...?' Ze was doodsbang, de ogen keken alsof ze al gewonnen waren.

'Nee,' besloot de paashaas. 'Wij zochten hen, dat is de haas met nog twee andere monsters.' Enkele lantaarns begonnen te branden met een flauw licht en Olivia herkende de haas die haar al eerder had aangevallen. Hij stond tussen twee hanen, die van steen leken te zijn en een stuk kleiner waren dan de haas zelf.

'We zien elkaar weer,' merkte de robot-stem van de haas op. 'Ik dacht niet dat jullie hier zouden geraken, die haan had jullie toch gezien?' Zijn verwarring leek echt te zijn. Maar het weerhield hem niet van het idee om hen aan te vallen. Zijn twee helpers kwamen er een paar seconden later bij.

De paashaas en Olivia keken rond om eventuele wapens te vinden. Ondertussen moesten ze ook nog vechten. Olivia zag een kapot stuk van een paal en raapte dat snel op, om dan een van de hanen aan te vliegen. Hij probeerde haar te stoppen, maar het was al te laat. Het metaal botste tegen zijn stenen kop, dat kraakte. Hij viel neer en zijn ogen werden donker.

'Je gaat hier nog spijt van krijgen!' riep de haas en viel het meisje aan. Ze wist dat haar strijdmiddel niet sterk genoeg was om van de haas te winnen, dus ze dook naar beneden toen hij haar probeerde te vangen. Pico sprong op de rug van de haas, de paashaas vocht ondertussen met de haan.

'Maak jullie geen zorgen. Zonder jullie zal iedereen nog snoep en chocolade krijgen voor Pasen, met wat gif erin,' lachte de haas. 'Dat maakt de wereld veroveren een stuk gemakkelijker.' Hij gooide Pico van zijn rug en probeerde Olivia te slaan. Ze sprong naar achter, maar een nagel raakte haar schouder. Bloed begon uit de wonde te stromen. Ze jankte van de pijn, maar vocht verder. Ondertussen raapte de paashaas de metalen paal op en sloeg de tweede haan hard genoeg om de rode glans in zijn ogen te laten verdwijnen. De metalen haas schreeuwde woedend. Nu was het drie tegen één. Pico sprong weer op de rug van de monster om hem in de war te brengen. De paashaas en Olivia bestormden hem op hetzelfde moment. Ondertussen keek de paashaas nog eens rond om iets te vinden dat stevig genoeg zou zijn om het metalen beeld te vernietigen. Hij kreeg opeens een idee.

'Olivia, naar voor!' Zij keek eventjes naar voor en begreep wat hij wou doen. Ze gingen langzaam vooruit, het was niet zo simpel omdat het beeld naar de tegengestelde kant wou. Uiteindelijk raakte ze op de geplande plek. 'Pico, ga weg!' riep de paashaas. Pico deed precies wat van hem verwacht werd. 'NU!' Op dat signaal schopte Olivia samen met de paashaas zo hard mogelijk tegen de metalen borstkas van de haas.

Hij viel om en botste tegen de lantaarnpaal, zoals het plan was. Er verscheen een grote holte in zijn rug en kop. Hij gilte zo hard dat Olivia koude rillingen kreeg. Toen hij stil werd, werden zijn ogen opeens helder wit, ze bleven zo een seconde of vijf. Toen werden ze pikdonker. Olivia kon zweren dat ze voelde hoe de grond zachtjes trilde. Of waren dat haar benen, door de opluchting?

Pico begon luidop te lachen. Opeens zweefde de paashaas een halve meter boven de grond, voor een paar seconden. Olivia en Pico keken verrast naar hem. 'Mijn krachten zijn terug,' legde hij uit.

'Geweldig!' antwoordden Olivia en Pico tegelijkertijd.

De paashaas stapte snel naar Olivia toe. 'Toon jouw schouder, lieverd.' Ze draaide zodat de paashaas haar schouder volledig kon zien. Het deed nog steeds pijn, maar door zo veel emoties had ze er niet veel van gemerkt. Nu besepte ze pas hoe diep de wonde was. Heel de mouw van haar trui was rood. Ze had veel bloed verloren, er moest zo snel mogelijk een verband rond.

De paashaas zette zijn poot een centimeter boven haar schouder en wachtte tien seconden. Daarna zag Olivia alleen een litteken in plaats van de wonde. 'Wauw, bedankt,' zei ze vrolijk.

'Geen probleem, ik kan het litteken niet laten verdwijnen. Met mijn krachten kan ik alleen open wonden laten genezen. Een beetje hoe ze vanzelf zouden herstellen, maar dan sneller.' Pico keek diep

onder de indruk naar Olivia's schouder.

'Is het al klaar? Zijn ze allemaal dood?' vroeg Olivia aan Pico.

'Ja, alleen diegenen die zoals mij zijn, leven nog,' reageerde hij.

'Jullie kunnen me helpen om Pasen voor te bereiden,' stelde de paashaas voor.

'Dat zou een eer zijn,' antwoordde Pico.

'Dus hier moeten we afscheid nemen van Olivia,' zuchtte de paashaas. 'Bedankt om te helpen, zonder jou zouden we het niet gekund hebben. Je mag trots zijn op jezelf. Ik vrees wel dat jouw familie zich zorgen maakt.'

'Ja, vast wel,' zei Olivia. 'Bedankt en ik hoop tot ziens.' De laatste zin was zowel voor de paashaas als voor Pico bedoeld.

'Het was fijn om jou te ontmoeten, dag,' zei het kuikentje.

'Vaarwel, Olivia.' Dat was de laatste wat ze hoorde. Ze voelde zich opeens alsof ze ging flauwvallen.

Ze werd wakker in een zacht bed. Het was haar eigen bed, merkte ze op. Haar wekker duidde twaalf uur 's middags aan. Was het allemaal maar een droom geweest? Ze stond recht en ging naar de spiegel. Ze had dezelfde broek aan, maar een ander T-shirt. Ze keek naar haar schouder. Het litteken was er nog steeds, dus het was allemaal echt gebeurd.

Haar familie was heel blij toen ze haar terugzagen. Ze bleven heel de dag samen om alles klaar te zetten voor Pasen, want toen Olivia vermist was, had niemand daar zin in.

De volgende ochtend toen ze wakker werd, was het al Pasen. Toen ze haar ogen open deed, zag ze een mandje op haar bureau liggen. Ze kwam dichterbij en bekeek wat erin lag. Chocolade eieren, allerlei snoepjes en een kaartje. Op de voorkant stond een tekening van een meisje dat op Olivia leek, met een haas en een kuikentje. Op de achterkant stond een kort tekstje in sierlijke letters. 'Olivia, we zijn zeer trots op jou. Dank u. Vriendelijke groetjes, paashaas en Pico.' Het was hen gelukt, ze hadden Pasen gered.

Het vermiste paasengeltje

Door Lina Bryssinck

Het was zeven dagen voor Pasen. De paasengeltjes waren nog druk bezig met het maken van paaseieren. Toen werd de paashaas ziek, maar dat was geen probleem, want Mia, het beste en slimste paasengeltje dat de paashaas zich maar kon wensen, nam het over. Alles ging perfect, maar toen werd Mia ontvoerd!

'Wie doet zoiets?' denk je nu zeker. Ik zal het je zeggen. Er was eens, heel lang geleden, een hele enge schurk, genaamd... euh... Ik denk dat niemand dat weet... Wat ik wel weet, is dat iedereen hem toen 'De Gemene Paasontvoerder' noemde, of gewoon 'het paasmonster'. Toen Mia nog klein was, werd haar mama ontvoerd. Ze hebben haar uiteindelijk wel teruggevonden, maar sindsdien was ze heel bang voor ontvoerders.

Toen de paasengeltjes wisten dat Mia ontvoerd was, begonnen ze meteen te zoeken naar het vermiste paasengeltje. Maar in de tussentijd moesten er wel gebakjes gebakken worden! Daar hadden ze wel een oplossing voor, ze gingen Mia opbellen.

Maar het enge paasmonster was slimmer dan ze dachten. Hij had de gsm van Mia gestolen, want hij verwachtte al dat ze haar zouden opbellen. De andere engeltjes hadden nog een idee, ze belden gewoon de paashaas. Maar de paashaas was zó ziek, hij wist niet eens meer hoe je de letter A moest schrijven en dat was zijn lievelingsletter!

De paasengeltjes hadden gelukkig nog een laatste idee. Het was niet echt een idee, maar het was de enige optie... Ze besloten om hun grenzen te verleggen en naar het hol te gaan van het enge paasmonster. Ze wisten immers al waar hij woonde, want het was niet de eerste keer dat er zoiets vreselijks gebeurde. De mama van Mia werd in 2012 ontvoerd, en dat was al de vijfde keer. Elk jaar ontvoerde het paasmonster iemand uit het engeltjes-dorp, iemand die belangrijk was voor het paasfeest. En dit jaar was dat Mia.

De tocht naar het hol duurde dagen en dagen, maar elk jaar kwamen ze toch op tijd, vóór het paasmonster het paasengeltje dat hij weer eens had gevangen als toetje kon opeten. Maar de vraag was of ze op tijd zouden komen om Mia te redden?

'Na een week zal het paasmonster Mia opeten en dan hebben we niets meer,' dacht Grobbel.

'Misschien gaan we per ongeluk een foute weg nemen,' vreesde Maartje.

'Het lukt ons nooit,' jammerde Mani.

'Hé, komaan, zet toch door!' riep Thijs, de moedigste van alle engeltjes. 'We komen er toch op tijd!' Ze wisten ook al wat er bij het hol van het paasmonster zou gebeuren. Ze zouden proefjes moeten

doen, die altijd maar gevaarlijker zouden worden. De reden daarvoor was dat het paasmonster al jaren enkel vieze dingen had gegeten. Nu ja, het waren dingen die mensen mega lekker vinden, zoals pizza's, frieten,... enzovoort. Het paasmonster kreeg dus almaar meer zin in levende engeltjes, zijn lievelingseten.

Toen ze er eindelijk waren, hadden ze nog maar twee dagen tijd. Ze waren dus drie dagen op stap geweest, want ze waren vertrokken naar het hol van het paasmonster toen het nog vijf dagen voor Pasen was.

Het paasmonster legde de proefjes uit. Grobbel moest jongleren met brandende fakkels. Mani moest twee en een halve minuut onder water blijven en dat is echt moeilijk! Thijs moest op een touw van één millimeter dik boven een bad van lava stappen, dat wel vijf meter diep was! Maartje stond op een iets dikker touw dan Thijs, maar het touw was nog steeds heel, heel dun. Maartjes' touw hing iets lager dan dat van Thijs. Het touw van Thijs hing op tien meter boven de grond en dat van Maartje op vijf meter. Maartje moest Thijs opvangen als hij viel. Als Maartje ook viel, was het *game over*, oppassen dus!

Wat de paasengeltjes niet wisten, was dat ze bespioneerd werden. Dat was tegen het reglement van de proefjes, waar het paasmonster wel van op de hoogte was. Het paasmonster had spionnen gestuurd om de angsten van de engeltjes te weten te komen. Grobbel was bang van vuur en kon amper jongleren, Mani was bang van water en kon niet zwemmen, Thijs had hoogtevrees en kon niet eens in een rechte lijn stappen, Maartje had ook hoogtevrees, nog erger dan de hoogtevrees van Thijs en ze kon niemand opvangen.

Eigenlijk zou het paasmonster na alles wat hij had gedaan, voor eeuwig in de gevangenis moeten zitten, maar dat wou hij natuurlijk niet. Wat hij wel wou, was een lekker paasengeltje eten. 'Laten we er maar eens aan beginnen!' zei hij daarom.

Een koude rilling ging door het lijf van de vier vrienden. Ze voelden dat er iets niet klopte, maar ze dachten dat dat normaal was. Als het paasmonster het eerlijk zou spelen, zouden ze de proefjes wel moeten doen. Maar nu natuurlijk niet. Spijtig genoeg wisten ze dat nog niet.

Mia wist dat wel, maar ze kon niet zeggen dat ze hun angsten moesten overwinnen, want ze zat vast in een soort kooi of gevangenis. Wat niemand wist, was dat Mia en de paashaas via hun gedachten konden communiceren. Mia vertelde aan de paashaas wat er aan de hand was en welke proefjes ze moesten doen.

De paashaas had daar een oplossing voor. Hij had krachtpillen en zou er eentje slikken om er sneller te zijn. De rest zou hij aan Mia, Grobbel, Maartje en Mani geven om hun angsten te overwinnen!

Nadat de paashaas de pil had ingeslikt, kon hij er veel sneller zijn. In amper tien minuten was hij er. Maar ze waren al aan de eerste proef begonnen, de proef van Mani. Zij moest twee en een halve minuut onder water blijven.

Mani stribbelde zo hard tegen, dat Grobbel eerst moest. Hij moest jongleren met brandende fakkels. Dat was nog gevaarlijker dan de proef van Mani. Mani had er zo veel spijt van, nu moest Grobbel eerst en die was nog banger van vuur dan zij van water.

Voor elke proef mochten ze even rusten. Niemand wist waarom het paasmonster dat zo doet. Vele mensen denken dat hij het doet om een excuus te hebben, voor als hij gevangen genomen zou worden. Maar een slim mens, of konijn in dit geval, zou weten dat dat excuus toch niet werkt en al zeker niet na alles wat hij al had gedaan: konijnen mishandeld en heel gevaarlijke proeven laten doen, Pasen in gevaar gebracht en ga zo maar door.

Terwijl ze zich voorbereidden op de proef, kwam de paashaas via een geheime weg binnen. Doordat hij die pil had ingeslikt, voelde hij zich helemaal niet meer ziek, en dat was hij ook niet meer. Door het terugzien van de paashaas waren de engeltjes natuurlijk heel blij. De paashaas legde uit waarom hij hier was en waardoor hij hier gekomen was. Hij legde ook uit dat de pil maar een half uur werkte, en daarna gaf hij er één aan Grobbel en Mani.

Een paar minuten later kwam het enge paasmonster binnen. Hij had besloten om de anderen binnen te laten zitten, zodat ze zeker geen tips zouden kunnen geven of zo. Grobbel moest met hete fakkels jongleren. Hij had zoveel moed gekregen dat hij er meteen aan begon. De pil zorgde ervoor dat hij geen angst meer had, alles goed kon en nog zoveel meer.

Het paasmonster was zo onder de indruk dat hij Grobbel de proef van Thijs liet doen, maar Thijs moest de proef ook nog doen. En Grobbel had ook geen Maartje, die hem kon opvangen op dat tien meter hoge touw.

Het paasmonster moest nog heel veel klaarzetten, dus moest Gobbel terug naar de rest. Hij legde uit hoe goed het was gegaan en dat hij de proef van Thijs ook moest doen, maar dat Thijs de proef zelf ook nog moest doen.

Daar werd de paashaas heel, heel boos om. Hij werd zo boos dat hij schreeuwde. 'Dat stomme, domme konijn, als ik hem zie hè, dan... dan... dan doe ik hem wat!' De paashaas schreeuwde zo hard dat het enge paasmonster hem hoorde. Hij liep zo snel als hij kon naar de kamer waar de engeltjes opgesloten zaten.

De engeltjes waren echter slimmer dan het paasmonster dacht. Ze hadden gehoord dat het paasmonster naar hen toe liep en verstopten de paashaas snel. Hij ging op de grond liggen en iedereen ging er bovenop zitten. Ze waren net klaar toen het enge paasmonster binnenkwam.

'Ik dacht dat ik mijn broer hier hoorde?' zei het paasmonster met een enge glimlach.

'Is de paashaas je broer?' zeiden alle paasengeltjes in koor.

'Oh ja, dat is zo,' antwoordde het paasmonster met een even eng lachje als daarnet. 'Die sukkel van een paashaas is inderdaad mijn broer. Had hij dat nog niet verteld, of zo?' voegde het enge paasmonster

er nog aan toe. Hij was bijna klaar met de tweede proef van Grobbel.

Ondertussen bespraken de engeltjes hun plan voor als het enge paasmonster nog eens binnenkwam. Ze besloten dat ze dan in het luikje zouden gaan waar de verwarming zit.

Het monster kwam Grobbel halen voor zijn tweede proef. Lopen op een touw van slechts één millimeter breed, op een afstand van tien meter boven de grond. Grobbel was heel bang om het te doen, maar toch zette hij door. Hij stapte van begin tot einde perfect over het touw. Het monster was heel, heel verbaasd en wist niet meer wat hij moest doen. Hij besloot om te beginnen met de proef van Mani.

Zij moest twee en een halve minuut onder water blijven. Het enge paasmonster bracht Grobbel naar de kamer waar de andere paasengeltjes zaten en nam Mani mee. Ondertussen was het bad waar Mani in moest al vol. Mani ging vol zelfvertrouwen in het bad zitten en het monster zette de timer op.

Ergens midden in de tijd, was de krachtpil van Mani uitgewerkt. Mani schrok zich figuurlijk dood toen ze beseftte dat ze in een bad vol water zat. De paashaas hoorde de schreeuw van Mani en begon te denken. Mia dacht mee, met behulp van de communicatie tussen de gedachten van de paashaas en Mia. Mia had een idee. Het paasmonster had de engeltjes afgeluisterd toen ze op de tocht waren naar het hol, en dat was tegen de regels. Als Grobbel nu eens naar de konijnenpolitie belde, dan konden zij het enge paasmonster opsluiten en Mia bevrijden.

Grobbel belde meteen naar de konijnenpolitie en ze kwamen direct. Ze kwamen met het vliegtuig, dus dat was natuurlijk veel sneller. In vijf minuten waren ze daar, ze namen het enge paasmonster gevangen en boden Mia, Grobbel, de paashaas, Maartje en Mani een lift naar hun werkplaats aan.

Ze hadden niet meer genoeg tijd om nog veel paaseieren te maken. Ze deden hun best, heel erg zelfs, maar het lukte gewoon niet. Ze besloten om het aan de mensen te gaan vertellen en te zien hoe ze gaan reageren.

Eerst waren de mensen boos, maar toen beseften ze dat Pasen niet alleen om paaseieren draait. Het gaat ook om familie en vrienden. En zo liep alles dan toch goed af.

Marie-lou en de verkeerde chocolade

Door Nora Bryssinck

Het is halfacht op de ochtend van Pasen. Marie-Lou wordt wakker en doet haar nieuwe paarse broek aan onder haar zwarte T-shirt. Ze loopt naar buiten en ziet alleen maar witte paaseieren. Ze gaat terug naar binnen en maakt haar beste vriendin wakker. Ze vertelt wat ze gezien heeft, maar Lana kan haar oren niet geloven!

'We gaan eens goed zeggen tegen de paashaas dat we geen witte chocolade lusten!' zegt Lana.

'We vertrekken naar het hol van de paashaas,' zegt Marie-Lou.

Na veertig minuten zijn ze klaar om te vertrekken. Op weg naar het hol van de paashaas moeten ze de drukke straat oversteken. Na tien minuten wachten kunnen ze eindelijk oversteken. Of dat dachten ze toch...

Opeens komt Ralf aangelopen. 'Hey meiden, hebben jullie ook alleen maar witte eieren gekregen?'

'Ja, Ralf,' zegt Lana. 'Jij ook?'

'Wat gaan jullie doen?' vraagt Ralf.

'We gaan naar de paashaas, zeggen dat we geen witte chocolade lusten,' zegt Marie-Lou.

'Ik ga mee,' zegt Ralf. 'Wacht, ik ben binnen tien minuten terug.'

Dertig minuten later komt Ralf opdagen. 'Sorry, het duurde iets langer,' zegt hij.

'Het is oke,' zegt Lana snel. Maar plots staat Kobe aan de overkant van de straat. Kobe is de tweelingbroer van Ralf.

'Wat doen jullie daar met die tassen, gaan jullie op vakantie of zo?' vraagt Kobe.

'Nee, we gaan naar het hol van de paashaas,' zegt Lana, 'En jij, wat doe jij met die tas?'

'Oh, ik volgde mijn broer en ik kwam aan jullie vragen of ik mee mocht,' zegt Kobe.

Even bleef het stil. 'We hebben het besproken,' zegt Lana. 'Je mag mee.'

'Yes!' zegt Kobe. 'Kom, we vertrekken!'

Nu ze eindelijk vertrokken zijn, worden ze ineens tegengehouden door een drie meter hoge berg van plakkende kauwgom. Wanneer ze eindelijk over de plakkende massa geklommen zijn, moeten ze nog twee proeven afleggen bij een Elf tot ze bij de paashaas geraken.

De eerste is verspringen. Iedereen geraakt er net over, ook Kobe, die normaal nog geen tien centimeter ver kan springen! 'De volgende proef,' zegt de Elf. 'Is in drie minuten twintig keer pompen.' Ralf en Kobe zijn als eerste klaar en Lana is even later ook klaar, maar Marie-Lou heeft nog maar tien seconden om vijf keer te pompen... Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee... 'Ik ben klaar!' roept Marie-Lou snel. 'Kom, snel naar de paashaas!'

In het hol van de paashaas vraagt Ralf aan de paashaas waarom ze alleen maar witte paaseieren hebben gekregen.

'Ik ben ziek en de vervangelf kent alleen maar het recept voor witte eieren,' antwoordt de paashaas.

'Oké,' zegt Ralf.

Het jaar daarop krijgen ze geen witte eieren meer.

Chocolade Kuikie

Door Laura Koeck

Kuikie en zijn familie gingen verhuizen. Op Pasen waren ze alles op de kinderboerderij aan het inpakken om te vertrekken. Rond één uur 's middags gingen ze vertrekken, maar Kuikie was een beetje later. Ze waren hem vergeten!

'Het is niet waar, het is niet waar!' dacht Kuikie. 'Het heeft geen zin meer, ze zijn al weg!' Hij keek beteuterd naar de kinderen die aankwamen bij de kinderboerderij. Toen kreeg hij een idee, hij ging zijn familie zoeken. Maar door al dat treuren was het laat geworden, het was al twee uur 's nachts. Hij werd moe en ging slapen.

Toen hij waker werd, voelde hij zich alleen. De kinderboerderij ging pas om tien uur 's ochtends open. 'Ik ga mijn familie zoeken,' dacht Kuikie. Maar hij vond ze nergens en hij dacht dat ze misschien waren weggegaan met een vliegtuig.

Kuikie nam het vliegtuig naar Australië, maar daar waren ze niet. Dus hij ging naar ergens anders, hij wist niet naar waar, maar het was ver vliegen. 'Ik denk de Noordpool, of nee, de Zuidpool,' zei hij. Maar hij had het fout en toen kwam hij gewoon terug in België.

'Ben jij mijn opa?' vroeg Kuikie aan een mega grote kip.

'Nee,' zei de grote kip. 'Ga nu weg, klein kipje!'

Droevig ging Kuikie weg. Hij wist het niet meer. Plots pakte iemand hem op! Kuikie pikte en wilde weglopen, maar dat ging niet! Hij werd meegenomen en zag opeens vijf andere kippen. 'Nu heb ik ze gevonden!' dacht Kuikie. 'Of nee, wij zijn met vijfentwintig.'

Hij probeerde te ontsnappen en toen zag hij eindelijk zijn familie! Ze waren in een dierentuin! Hij liep naar binnen en ging blij naar zijn familie.

'We dachten al dat we iets waren vergeten,' zei zijn moeder. 'Maar we wisten niet wat. Ik ben blij dat je er bent!' En zo waren ze allemaal blij.

Het chocoladeveulen

Door Lotte Jacobs

Op een ochtend werden Navaro, het chocolade paard en Queiro, het chocolade veulentje wakker. Alles was toen nog normaal en het landschap was nog heel mooi.

De volgende dag begon net hetzelfde, maar rond de middag ging Queiro naar de slechte kant van het bos. Dat deed hij omdat hij een heel groot geheim heeft. 'Oké, ik zeg het, maar mijn mama mag er niets van weten,' zei hij. 'Dus mondje dicht, oké? Ik ben een paaspaardje.'

Navaro merkte pas in de namiddag dat haar veulentje weg was. Ze flipte helemaal en was heel ongerust. Ze ging meteen op zoek naar hem. Ze doorzocht heel het goede gebied van het bos naar hem, maar ze vond hem niet. 'Ik ben te moe,' dacht ze. 'Queiro zal wel ergens zich thuis verstoppt hebben.'

De volgende dag was Queiro nog altijd niet thuis. Navaro belde naar al haar vrienden in de goede kant van het bos. Maar niemand had Queiro gezien. Ze vertelden wel dat ze weer paaseieren gekregen hadden, voor het eerst in jaren.

'Hè, hoezo paaseieren?' vroeg Navaro. 'Welke dag is het?'

De vrienden waren heel verbaasd. 'Weet jij echt niet welke dag het is?' vroegen ze. 'Het is Pasen!'

'Oh, echt?' zei Navaro. 'Queiro houdt van chocolade.' Misschien moest ze eens gaan kijken in de slechte kant van het bos. Dat wou ze liever niet, want daar was vroeger iets heel ergs gebeurd. Ze had het nooit aan Queiro verteld, maar haar ouders en haar poesje en hondje en konijntje waren daar gestorven.

Ondertussen hebben Navaro en Queiro een nieuw poesje, ze heet Lady. Navaro overwon haar angst, al vond ze het wel een beetje spannend. Ze had net één stap in het slechte bos gedaan, toen ze Queiro tegenkwam. Queiro was niet zo heel erg blij. Hij dacht dat zijn mama heel boos ging zijn, maar ook zijn geheim was niet meer veilig. Gelukkig was Navaro echt heel blij!

Gesmolten geluk

Door Eva Linden

Met het puntje van haar tong naar buiten, zette Silvy de laatste paashaas van melkchocolade zorgvuldig op z'n plaats tussen twee witte chocoladekippen. Goedkeurend keek ze naar de feestelijke etalage van haar tearoom *Cups & Cakes*. Ze schoof de snoeproze gordijntjes aan de kant zodat voorbijgangers de chocoladefiguren goed konden zien. Normaal gesproken verkocht Silvy enkel cupcakes, maar een paar weken geleden had ze besloten om voor het Paasfeest iets speciaals te doen en chocoladefiguren aan te bieden aan haar klanten.

Ze streek een blonde haarlok die was losgekomen uit haar knot weg en plofte neer op een van de krukjes aan de toog. Gelukkig had ze tijdens haar bakopleiding een aantal lessen gekregen over chocoladebewerking, anders had ze nooit zulke prachtige chocoladefiguren kunnen maken. De voorbije dagen had ze gependeed tussen mengkommen met de geur van gesmolten chocolade in haar neus. Wanneer ze 's avonds huiswaarts keerde, roken al haar kleren naar chocolade en ze had gisteren haar vingers bijna verbrand, maar het resultaat van haar harde werk mocht er zijn. De hele tearoom stond boordevol chocoladefiguren in alle vormen en groottes. Op elk tafeltje stond een vaasje met een knalgele paasbloem erin en in het midden van de ruimte had ze een bundeltje versierde paastakken aan het plafond gehangen.

Silvy's blik gleed een laatste keer door haar tearoom. Ze keek naar de cupcaketonbank met daarachter de pastelblauwe muur waarop geschreven stond *'Happiness is a piece of cake'*. De overige drie muren van *Cups & Cakes* waren geverfd in dezelfde schattige roze en blauwe pasteltinten als de kleine, ronde tafeltjes met bijpassende stoelen. De tearoom was precies zo gezellig geworden als ze in gedachten had.

Silvy keek naar de koekoeksklok aan de muur en zag dat het al behoorlijk laat geworden was. Ze had de hele dag doorgewerkt om alle chocoladefiguren op tijd af te krijgen, met enkel 's middags een korte pauze om eventjes op adem te komen. Het was een vermoeiende dag geweest, een vermoeiende week zelfs, maar ze was helemaal klaar voor Pasen. Tevreden sloot Silvy haar tearoom af en ging naar huis om uit te rusten.

De volgende ochtend werd Silvy wakker door haar telefoon die rinkelde. Slaapdrongen nam ze de telefoon op en hoorde de stem van haar beste vriendin Vi. 'Hé meid, hoe gaat het met je? Heb je geen nachtmerries gekregen van al die chocolade?' gniffelde Vi.

Silvy duwde de lakens van zich af en ging overeind zitten in bed. 'Vi, waarom bel je me op dit vroege uur?' zei ze nogal gepikeerd terwijl ze in haar nachtkastje naar schoon ondergoed zocht. 'Je weet toch dat ik gisteren tot laat heb doorgewerkt om alles in orde te krijgen?'

'Meid, het is al na tien!' antwoordde Vi grinnikend.

Silvy hapte naar adem, keek paniekerig op de wandklok en zag dat Vi gelijk had. '*Oh my cake*, ik moet er snel vandoor, Vi. Ik spreek je later, goed? Kom straks maar even langs in *Cups & Cakes*, dan kan je met eigen ogen zien hoe mooi het geworden is.' Ze hing de telefoon op en haastte zich naar de badkamer om zich te wassen en zichzelf klaar te maken om te vertrekken. Een kwartiertje later gaf ze haar kat Biscuit haar ontbijt en nam zelf een kop sterke koffie en een kommetje zelfgemaakte granola. Ondanks haar haast, genoot ze van de wandeling naar haar tearoom. Het was ongewoon warm voor de tijd van het jaar en een stralende lentezon verwarmde haar gezicht. Ze hoopte maar dat er geen klanten voor de deur stonden te wachten.

Toen ze rond elf uur bij *Cups & Cakes* arriveerde, zag ze meteen dat er iets goed mis was. De pastelroze etalage was bedekt met een heleboel vieze, bruine vlekken. Wat was er gebeurd? Een paar seconden lang dacht Silvy dat het moddervlekken waren, maar toen drong de vreselijke waarheid tot haar door. '*Oh my cake*,' mompelde ze verstikt. Snel maakte Silvy de deur open en liep naar binnen, waarna ze de deur weer achter zich sloot. De geur van gesmolten chocolade overweldigde haar en maakte haar behoorlijk misselijk. Ze gooide haar sleutels op de toonbank en liep naar het slagveld dat de etalage geworden was.

Wat ze daar zag, deed haar in huilen uitbarsten. Alle chocoladefiguren waren gesmolten! Op het pastelroze hout zaten niet alleen bruine vlekken, maar ook witte en donkere... Hier en daar stonden er nog halve paasfiguren overeind, die gedeeltelijk gesmolten waren en enkel nog bestonden uit een kippenkop of een konijnenkop met lange oren.

'*Holy cream!*' Silvy deed haar uiterste best om een hysterische aanval te onderdrukken, maar dat viel niet mee. Op automatische piloot liep ze door haar tearoom naar het bakatelier en controleerde de thermostaat. De temperatuur stond zoals gewoonlijk ingesteld op achttien graden, de perfecte nachttemperatuur voor haar producten. Konden haar chocoladefiguren gesmolten zijn door die achttien graden? Normaal gezien was dat fris genoeg om geen problemen te veroorzaken, maar wat kon er anders gebeurd zijn? '*Holy cream!*' herhaalde Silvy terwijl haar telefoon begon te rinkelen. Ze nam op. 'Hallo, met Silvy van *Cups & Cakes*,' zei ze bibberig.

'Hé zusje, ik ben het!' Aan de andere kant van de lijn hing Evelyne, Silvy's oudste zus. 'Ik wilde even checken of je nog weet dat Yanthe ons vanmiddag heeft uitgenodigd voor een lunch. Niet vergeten hé, anders zal ons kleinste zusje ons vast vervloeken. Hoe gaat het met je chocolade paashazen?'

informeerde Evelyne opgewekt.

Evelynes vrolijke toon was de druppel die de emmer deed overlopen en Silvy barstte in tranen uit. 'Ze zijn gesmolten,' snikte ze in de telefoon. 'Ik weet niet hoe het komt, maar er liggen alleen nog bruine plasjes in mijn etalage...' Overmand door verdriet kon Silvy niets meer zeggen. Ze begon te hyperventileren en de geur van gesmolten chocolade maakte haar nog misselijker dan ze al was.

Evelyne probeerde haar via de telefoon te sussen. 'Hé zusje, rustig maar!' zei ze ferm. 'Alles komt goed! Zal ik je komen helpen om de boel schoon te maken?' vroeg ze bezorgd. De kalmerende toon van Evelyne hielp Silvy om rustiger te worden. Ze haalde een paar keer diep adem en voelde haar hartslag naar beneden gaan. 'Ja, dat is goed,' zei ze uiteindelijk. 'Ik zie je zo.' Ze legde de telefoon neer en op dat moment bonkte er iemand op de deur van haar tearoom. Silvy keek op en zag dat het Vi was die de deur probeerde in te beuken. Haastig liep ze naar de deur en haalde die van het slot.

'Meid, wat is er hier gaande?' riep Vi uit. 'Ik dacht dat je móóie paasfiguren had gemaakt, geen koeienvlaaien?!' Ze gebaarde naar de gesmolten chocoladeplasjes en Silvy kreeg opnieuw een brok in haar keel.

'Ze zijn gesmolten,' zei Silvy met een klein stemmetje. 'Ik weet niet hoe het kan...' Terwijl ze naar de chocoladeplasjes keek, drong het tot haar door dat haar chocoladefiguren gesmolten waren door de zon die door de ramen naar binnen scheen. De verwarming stond op achttien graden ingesteld, maar in combinatie met de zon was het duidelijk warm genoeg om haar paasfiguren te doen smelten. 'Oh,' zei ze met onvaste stem. 'Ze zijn gesmolten door de zon. *Oh my cake*, waarom heb ik de gordijntjes niet gewoon dicht gelaten?' Met een ruk deed ze de snoepruze gordijntjes dicht, wat natuurlijk geen enkele zin meer had.

'Laten we alvast beginnen met deze smeerboel op te ruimen,' stelde Vi voor. 'Dan kunnen we daarna misschien proberen om nieuwe figuren te maken.' Vi beende naar de achterkamer om een emmer en een dweil te halen. Silvy bleef alleen achter in de zoetige geur en schrok toen er opnieuw op de deur gebonsd werd. Silvy haalde de deur van het slot en haar twee zussen kwamen naar binnen.

'We komen je helpen, zusje. Evelyne vertelde me dat al je chocoladefiguren gesmolten zijn,' legde Yanthe uit. 'Of was je van plan om chocolade koeienvlaaien te verkopen?' grapte ze terwijl ze naar de ronde schijven wees.

Een flauw glimlachje verscheen op Silvy's gezicht. '*Oh sprinkles*, laten we snel aan het werk gaan!' zei ze toen. Ze gaf de anderen elk een schort en een muts zodat ze haar konden helpen.

'Gelukkig maar dat je geluk niet gesmolten is,' grapte Yanthe terwijl ze grote brokken melkchocolade in een pan liet smelten. 'En dat je zo'n goede vriendin en zussen hebt om je te helpen alles in orde te

krijgen!' Silvy besepte dat Yanthe gelijk had en dat ze zichzelf gelukkig mocht prijzen met alle liefde om haar heen. Twee uurtjes later haalde Silvy de eerste paashazen uit hun vorm.

'Als je ze maar niet weer in de zon zet!' waarschuwde Yanthe. Ze lachten alle vier en zo veranderden de gesmolten chocoladefiguren in kleine drupjes gesmolten geluk.